

PRÆDIKEN TIL PALMESØNDAG

Lige nu kommer det vist ikke bag på ret mange af os, at vi som mennesker er flokdyr. Vi mærker tydeligt, hvor meget vi savner at være sammen med andre mennesker. Vi drømmer om at mødes til påskefrokoster med familien, til gymnastik til foredrag, fodboldkampe og koncerter.

Ganske vist taler vi meget om, at vi befinder os i en tid, hvor individet fylder mere og mere, og hvor de store samlende fællesskaber smuldrer og mister værdi.

Men mon ikke de sidste par ugers isolation viser os, at vi mennesker først og fremmest er sociale væsener!

.....

Sidste år på den her tid af året så verden ganske anderledes ud!
Der sad vi ikke hver for sig, som vi gør nu.

Sidste år var min nu 15-årige datter og hendes kusine, min svigerinde og jeg til koncert. Det var pigernes første store koncertoplevelse, og da vi kom ind i salen, var det tydeligt at koncertgæsterne først og fremmest bestod af 13.000 ekstatiske teenagepiger. Og så hist og her spredt rundt omkring, der stod vi så: forældrene, der fulgte med!

Jeg kom til at sidde ved siden af en svensk far, som i modsætning til de skrigende, syngende og filmende teenagepiger var *helt* upåvirket af både musikken og sangerens tilstedeværelse.

Han sad med et lidt træt udtryk og læste nyheder på sin telefon. Jeg indrømmer da også gerne, at både jeg og min svigerinde heller ikke helt kunne svinge os op til de højder af begejstring, som vores døtre kunne.

Men der skete alligevel noget med os!

For vi kendte jo trods alt nogle enkelte sange, og vi kunne ikke undgå at blive revet med af den stærke fællesskabsfølelse, som 13.000 syngende piger kan skabe.

Vi blev endda revet så meget med, at vi kom op at stå flere gange.

Vi blev revet så meget med, at vi sang med på de omkvæd, vi kendte, og vi klappede i takt med de ekstatiske piger!

Den upåvirkede svenske far, der havde fragtet sine døtre over sundet holdt stand med sin telefon ganske længe!

Men selv han kom alligevel op at stå ved flere lejligheder, og han klappede da også lidt halvhjertet i takt til de mest fængende omkvæd.

Og hvorfor gjorde han så det?

Det var åbenlyst ikke, fordi han syntes, musikken var god, eller at sangeren fortjente sit bifald. Jeg tror, han rejste sig, fordi han som resten af os er flokdyr, og for flokdyr er det rigtigt svært ikke at lade sig rive med og følge flertallet.

Det er svært, at blive siddende med sin telefon, når alle rundt omkring rejser sig. Det er lige så svært, som det er ikke at klappe i takt, når alle andre gør det!

Der er nemlig et instinkt i os, der fortæller os, at den bedste og sikreste strategi er at følge trop.

Det instinkt ligger i os alle, også i en midaldrende far, der bestemt ikke uden videre falder for en teenagers sukkersøde sange om "hjerte og smerte."

.....

I påskeugens dramatiske begivenheder møder vi to flokdyrsfortællinger:

Den første falder i dag palmesøndag, hvor Jesus rider ind i Jerusalem, som den sagtmødige konge på sit æsel. Her møder vi en menneskemængde, der ligner de syngende, ekstatiske teenagepiger, jeg sidste år fik fornøjelsen af at være sammen med.

I dag møder vi flokken, der hylder og bærer Jesus frem gennem Jerusalems gader med hosianna-sang og palmeblade.

Måske har der også dengang i Jerusalem siddet en uengageret og træt mand hist og her, og måske er han, ligesom den svenske far, alligevel blevet skubbet frem af sit flokinstinkt, og han har måske endda viftet halvhjertet med et lille palmeblad, så han ikke faldt helt ved siden af!

Den anden flokdyrsfortælling er helt anderledes; også selvom den kun foregår fem dage senere og endda med den samme person i hovedrollen.

Her er der hverken sang eller hyldest!

Nu samles flokken nemlig om en helt anden sag.

Her er det den råbende, ophidsede og vrede flok, der taktfast råber:

Korsfæst ham! Korsfæst ham!

Det er flokken, som kort efter håner og spotter Jesus, mens han hænger på korset og venter på døden.

I den flok har der nok ikke været nogen, der har været upåvirkede eller uengagerede.

Men der har måske været nogen, som ikke syntes, det var rigtigt, det der skete.

Der har måske været nogen, som ikke har brudt sig om stemningen og hadet og vreden!

Også i den anden flok har det været farligt ikke at følge trop.

For hvem ved hvad sådan en uforudsigelig flok kan finde på at gøre, hvis man protesterer?

Måske er der nogle, der lige så stille er listet hjem, og ligesom disciplene om lørdagen har de

måske gemt sig bange og skamfulde i mørket.

.....

Jesus kendte den flok.

Han kendte os både som individer og som flokdyr!

Han mødte ved mange lejligheder både den syngende og hyldende flok, og den vrede, hadende flok, og han bar dem begge med sig på korset, ind i døden og ud over døden!

På korset viser han os nemlig, et andet fællesskab at samles om.

Han viser os et fællesskab, hvor det hverken er den ene eller den anden flok, der bestemmer indholdet.

På korset sejrer Gud over døden og mørket.

Men det er også en sejr, der ophæver den magt, flokken har over os.

Det er med andre ord en sejr, der ophæver magt, som vi forstår det.

I kirken døber vi nemlig ikke i den magtfulde konge Jesu Kristi navn.

Vi døber ikke til en magt, vi som flokdyr enten kan hylde eller spotte.

Vi døber derimod ind i et fællesskab, hvor tilgivelse og kærlighed og lighed råder!

Vi døber ind i et fællesskab, hvor det ikke giver mening at være for eller imod, fordi dåbens fællesskab rummer os alle.

Det fællesskab rummer os med al vores vrede og spot, og det rummer os med al vores sang og hyldest.

Det er et fællesskab, der endda rummer os, når vi er allermest ligeglade og uengagerede. Et fællesskab, der står klar med åbne arme og favner os, hver gang vi vender os imod det!

Lige nu kan vi ikke mødes i flok, vi er henvist til os selv for det fælles bedste.

Derfor er det godt at huske, at i påsken viser Gud os et fællesskab, der rækker ud over det, vi kan skabe sammen.

Han viser os et fællesskab, vi kan vende os imod, et fællesskab som altid er der, både når vi er alene og sammen i flok.